Het verhaal van Yasin

In de afgelopen anderhalf jaar sprak PSvertelt met jongeren die uit een kwetsbare situatie hebben geleefd. Ze hadden te maken met schulden, een onveilig thuis of dakloosheid. Je leest hier hun verhalen.

Mijn naam is Yassin. Ik ben 25, kom uit Leiden en ik ben artiest. Ik speel gitaar. Ze vertellen een verhaal. Een verhaal dat ik soms liever voor mezelf houd.

In mijn geloof staat dat je in iemands handen kunt lezen. Niet zo van *"je leeft nog vijf jaar"* of *"je hart klopt zo"*, maar meer op een persoonlijke manier. Elke lijn in mijn handen staat voor iets. Levenslijn. Hartlijn. Wat je hebt meegemaakt. Alsof je iemands leven in één blik ziet. En ja, dat is te persoonlijk. Dus dat houd ik liever bij mezelf.

Mijn handen doen nog veel meer. Ik ben goed in klassiek gitaar, maar ook in goocheltrucs.Ik speel een beetje piano. En ik schrijf spoken word. Dus eigenlijk ben ik de hele dag met mijn handen bezig. Ze zijn mijn instrument.

Thuis
Ik had een moeilijk thuis. Mijn ouders waren er gewoon niet voor mij. Er was altijd ruzie, onenigheid. Ik snapte niet waarom ze zo boos op me werden. Terwijl zij juist degene hadden moeten zijn die me helpen groeien, me steunden, lieten ze het afweten.

Ik herinner me dat ik al uit huis werd gezet toen ik zes of zeven was. Mijn moeder sleepte me gewoon naar buiten als ze weer eens superboos was. Ik had geen vader, mijn biologische vader ken ik niet. Mijn stiefvader was vaak op werk en behandelde me koel. Mijn moeder werd boos om van alles: een kamer die niet opgeruimd was, vuilnis dat niet buiten stond. Kleine dingen, maar voor haar was het genoeg om me weg te sturen.

Kind zijn
Als kind wil je gezien worden. Je wilt buitenspelen, voetballen met je vrienden. Maar als het thuis niet goed ging, voelde ik me schuldig. Alsof ik ergens niet goed genoeg was. Stond ik op het pleintje met mijn vrienden te voetballen, dan dacht ik: *Houden mijn ouders eigenlijk wel van me?* Of: *Wat betekent het als ze thuis zo boos zijn? Is er iets mis met mij?*

Als je daar niemand hebt om over te praten, wordt het zwaar. Dan ga je op zoek naar dingen die dat gevoel weghalen.

Op straat: een leven zonder thuis
Toen ik vijftien was, belandde ik echt op straat. Niet omdat ik dat wilde, maar omdat er niemand was die voor me zorgde. Geen thuis. Geen geld. Geen perspectief. Op straat ontmoette ik mensen die ook op zoek waren naar een uitweg. Mensen die hasj verkochten, vuurwerk, of andere dingen. We hadden niks. En we waren jong. Niemand keek naar ons om.

We kregen het gevoel: *Wat maakt het nog uit?* Waar gaat mijn leven naartoe? Is dit het nou? Daarnaast waren de mensen om me heen vaak niet goed voor me. Op school werd ik uitgemaakt voor vanalles omdat ik anders was. Ik paste niet bij de rest. Mijn mindset, mijn manier van denken botste met de anderen. Maar toen ik begon met dealen, merkte ik dat ik ineens een netwerk kreeg. Mensen die voor me opkwamen. Een plek om naartoe te gaan als ik weer eens uit huis werd gezet.

Het kantelpunt: dakloos en zonder hulp
Het echte kantelpunt kwam toen ik uit huis werd gezet door mijn ouders. Jeugdzorg had geen plek voor me. Geen bed. Geen slaapplek. De enige optie was een politiecel. Dus ik moest kiezen: op straat slapen of in een cel. Op dat moment had ik nog een broertje en zusje thuis, die ook ongelukkig waren. Ik dacht: *Als ik toch in een cel moet slapen, kan ik er net zo goed iets voor doen.* Ik wilde mijn broertje en zusje gelukkig maken, want niemand anders leek om ons te geven.

Ik was vijftien. En ik moest alleen dealen met die situatie. Op een gegeven moment ging het fout. Ik kwam in een gesloten instelling terecht.

Zelf opgevoed: mijn eigen kompas
Niemand heeft me echt opgevoed. Niet mijn ouders. Niet het systeem. Dus ik heb altijd in mijn hoofd bedacht hoe ik het graag zou willen zien. En daar probeerde ik me aan vast te houden. Dat is denk ik ook wat me heeft gered. Ik zag om me heen hoe mensen zich gedroegen, hoe ze dingen deden, en ik dacht: *Dit voelt niet goed.* En daar heb ik me aan vastgehouden.

Ik hoop dat ik ooit op een plek kom waar ik niet de hele tijd hoef te bewijzen dat ik een persoon ben. Waar mensen me gewoon zien voor wie ik ben. Waar ik een dak boven mijn hoofd heb, een warme maaltijd, en iemand die met me praat. Niet als een procedure. Niet als een nummer. Maar als een mens.

Het systeem dat faalde
Het systeem – mijn ouders, jeugdzorg, hulpverlening – heeft me uit de handen laten vallen. En dat is precies wat er misgaat. Ze zoeken het probleem vaak bij het kind: *"Hij heeft zijn school niet afgemaakt, dus er moet iets mis zijn met hem."* Maar vaak zit het

probleem niet in het kind. Het zit in de omgeving. In wat dat kind nooit heeft gekregen om überhaupt te kunnen functioneren.

Mijn droom: een plek voor jongeren
Met mijn artiestschap wil ik een plek maken voor jongeren die nergens terechtkunnen. Een veilige plek waar ze niet op straat hoeven te zijn. Want in de jeugdzorg wil je momenteel echt niet zitten. Ik hoop dat er ooit een plek komt waar jongeren gewoon terechtkunnen, zodat ze niet op straat hoeven te zijn. Een plek waar ze zichzelf kunnen zijn, zonder druk, zonder oordeel.

Een boodschap aan de wereld
Ik hoop dat mensen beseffen dat die jongeren die zo vaak worden genoemd – de probleemjongeren, de lastpakken, eigenlijk precies hetzelfde zijn als de mensen die in het publiek zitten. Alleen hebben ze dingen niet gekregen die jij wel hebt gekregen. Ik hoop dat mensen daar een stuk geluk uit kunnen halen. Dat ze beseffen hoeveel zegeningen ze hebben gehad.

En ik hoop dat mensen dit verhaal voelen. Dat ze het opnemen en er iets concreets mee doen. Want dat is wat ik wil meegeven: *Doe iets met dat gevoel.*

Yasin heeft een eigen huisje, studeert technische bedrijfskunde, en maakt een voorstelling over zijn leven en de gesloten jeugdzorg. Hij wil verder groeien in zijn artiestschap en zoekt mensen en plekken die hem kunnen ondersteunen.
Wil je meer weten over Yasin? www.artoftheworld.eu